

Özlenen

– serdar-dogan · 14 Kasım 2009

Yârim; şimdi sen uzaklardasın...
Ben ise koskocaman bir boşlukta...
Ne tarifi yapılır ne de eşkâli çizilir yalnızlığımın.
Yüreğimle ve yürektekilerle baş başbaşayım.
Hüzünler kaplamış her bir yanıma
Öfke nöbetine tutulmuş bedenim.
Haykırmak istiyorum var gücümle
Ağlamak istiyorum kuruyana dek gözpınarlarım.
Ama gel gör ki korkuyorum...

Sen şimdi yağmurun savurduğu bir yaprak gibi
Sen şimdi yağ olunca gözlerimde,
Gülünce gül cemalin, yüzümdesin.
Uğrayınca ağlamak gözlerine
Bir sızı olup sol yanımdasın.
Sen bitmeyip tükenmeyip
Her yanımda her çağımdasın.

Anlarım var seni düşünmekle geçer
Günlerim var seni özlemekle biter.
Ve bir yürek vardır ortada
Sen baktıkça filizlenen
Sen güldükçe boy veren.
Üzüldükçe sen eğilip bükülen.
Yaşamın kıyısında kaybettim umutlarımı
Ve köşe başında yitirdim anılarımı.
Ve yüreğime daldıkça
Ve kapıldıkça hasretine gözlerinde
Ve delicesine tutuldukça tüm benliğimle sana
Bırakıp gidince sen
Olmayıp yok olunca sen
İşte o an bittim ben!
İşte o an binlerce kez öldüm ben!

Sen şimdi yağmurun savurduğu bir yaprak gibi

Sen Şimdi yaŐ olunca gözlerimde,
Gülünce gl cemalin, yzmdesin.
Uğrayınca ağlamak gözlerine
Bir sızı olup sol yanımıdasın.
Sen bitmeyip tükenmeyip
Her yanımda her ağımıdasın.
Sen, Şimdi canımda zmdesin.

02/10/09